

The Picture of Dorian Gray – endnu uskreven opera i 3 akter

Fra januar 2010 går jeg igang med at skrive operaen The Picture of Dorian Gray, med libretto af Alasdair Middleton. Der er premiere i Den Jyske Operas regi i efteråret 2013.

Kort om ideen: opsætningen af denne opera vil hente sit univers fra de nærmest pantomimeagtige kvaliteter ved persongalleriet i romanen. Der vil ikke optræde sangere på scenen, kun pantomime- og (ballet)dansere. Hver sanger vil have en modsvarende pantomimedanser på scenen og synger fra orkestergraven. Operaens sceniske grundidé er at pantomimedanserne repræsenterer romanens persongalleri, og (ballet)danserne repræsenterer alt hvad der har med illusioner, drømme og overnaturlighed at gøre. Den eneste forbindelse mellem de to verdener skal være Dorian, som er halvt forestilling og halvt virkelig. Denne idé har vist sig at være mere meningsfuld end jeg har kunnet håbe på, og arbejdet med denne idé sammen med dramaturgen Jesper Bergman var næsten en åbenbaring.

Enhver der kender romanen vil lægge mærke til de mere eller mindre radikale ændringer vi har været nødt til at foretage for at få operaen til at fungere. Dorians deroute er ændret (hans fascination af bogen er udeladt), figurer er udeladt, nogle kapitler er blevet omskabt, slutningen er ændret

Mine tanker om musikken til denne opera: for mig handler romanen om at acceptere virkeligheden som den er – eller ikke at gøre det, ved f.eks. at undslippe den ved forestillingens kraft. Dette tema er iøvrigt det, der for mig giver historien sin nutidige relevans og vigtighed. Henry forestiller sig et hedonistisk liv, som han prædiker, men ikke selv udlever; Sybil lever kunstens forestilling (og da hun holder op, begår hun selvmord); Basil lever ved forestillingen om det gode i verden, i særdeleshed hos Dorian, og ser ikke, hvad Dorian i virkeligheden er for en person; og frem for alt bliver Dorians forestilling – hans flugt fra virkeligheden – virkelighed, og dette er historiens eksperiment. For mig er den eneste figur i historien, som befinder sig i virkeligheden, med alt hvad han siger og gør, James Vane, og det er grunden til, at det var meget vigtigt at beholde ham i operaen, selvom hans tilstedeværelse i romanen er ret kortvarig.

Alt dette gav mig idéen til et musikalsk univers med en dominerende tone af ”eskapisme”. Begyndelsen af det 20. århundrede har musik, der næsten er ved at revne af denne kvalitet: Mahler, Richard Strauss, tidlig (og sen) Schoenberg, Alban Berg, Zemlinski, f.eks.. For mig er det en musik båret af en næsten vanvittig idealistisk forestilling; og båret af længsel. Jeg vil gerne finde et musikalsk perspektiv, der bringer denne tone ind i nutiden. Det er svært at beskrive min forestilling om den, men den har alle de romantiske kvaliteter af fin de siècle tidens post-romantiske musik (f.eks. de nævnte komponister), set gennem et drømmespejl, som reflekterer tiden der er gået siden da. En moderne, men i høj grad æstetiseret musik. Denne musik vil være operaens forgrund det meste af tiden. En mere sand og skræmmende musik lurer underneden og bliver mere nærværende når virkeligheden bryder igennem på scenen. Denne musiks ultimative gennembrud sker da Dorian dør. Jeg tænker på dette øjeblik som øjeblikket hvor denne lurende, skræmmende musik slippes løs og viser sig selv som ikke kun skræmmende, men også smuk – ikke i romantisk forstand, men i en moderne forstand. Virkeligheden sejrer, og selvom dette øjeblik er et rædslens øjeblik, er det på samme tid et skønhedens øjeblik.